

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

En començar el mes de juny, se'ns fa present, amb força particular, el record de sant Josepmaria, de qui la memòria litúrgica —solemnitat a la prelatura— és el dia 26. En meditar el seu exemple de vida, en rellegir-ne els escrits, ens adonem, cada vegada més, de les grans meravelles que Déu realitza en les ànimes plenament fidels als seus designis. Recordo aquella exclamació de la Sagrada Escripura: *Mirabilis Deus in sanctis suis*¹, que n'és de gloriós Déu en els seus sants!

La identificació plena amb Crist, que en això consisteix la santedat, s'atribueix de manera especial a l'Esperit Sant. Donem-li gràcies per l'acció amb què constantment santifica les ànimes. En els dies passats, celebrant la solemnitat de la Pentecosta i després la de la Santíssima Trinitat, hem alçat moltes vegades el cor a aquest Déu, *que vol* —com escriu sant Pau— *que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat*².

I amb la tornada de ple al temps de durant l'any, la litúrgia ens recorda que ens trobem en l'etapa de la història que hi ha entre la vinguda del Paràclit a Pentecosta i l'adveniment gloriós de Jesucrist a la fi dels temps. Aquesta és una de les veritats contingudes en el credo, amb la qual es tanca el cicle dels misteris referents a Nostre Senyor. Cada diumenge, a la santa missa, confessem que el Senyor, assegut ara a la dreta del Pare, *tornarà gloriós a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi*³.

«Després de l'Ascensió —explica el Catecisme de l'Església catòlica—, l'adveniment del Crist amb glòria i majestat és imminent»⁴, en el sentit que pot succeir en qualsevol moment. Només Déu coneix quan tindrà lloc aquest esdeveniment, que marcarà la fi de la història i la renovació definitiva del món. Per això, sense alarmismes ni temors, però amb sentit de responsabilitat, hem de caminar ben preparats per a aquesta trobada definitiva amb Jesús, que, d'altra banda, es realitza per a cadascú en el moment de la mort. De Déu venim i a Déu anem: aquesta realitat constitueix, en el fons, la síntesi de la saviesa cristiana. No obstant això, com es lamentava el papa recentment, **sovint hom oblida aquests dos pols de la història, i sobretot la fe en el retorn de Crist i en el judici final a vegades no és tan clara i ferma en el cor dels cristians**⁵.

Considerem que aquesta trobada definitiva del Senyor amb cadascú va precedida per la seva actuació constant en cada moment de la vida quotidiana. Encara recordo la vivor amb què sant Josepmaria, per aquest caminar quotidià, li demanava: *Mane nobiscum!*⁶, *quedat amb nosaltres*. Li ho diem conscients que hem de deixar que actuï en tota la nostra vida? Ens

¹ Sal 67/68, 36 (Vg).

² 1Tm 2, 4.

³ Missal Romà, Símbol nicenoconstantinopolità.

⁴ Catecisme de l'Església catòlica, n. 673.

⁵ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 24-IV-2013.

⁶ Lc 24, 29.

exhortava també a estar a punt per retre comptes a Déu de la nostra existència en qualsevol moment. A Camí va escriure: «*Ha de venir a judicar els vius i els morts*», *resem en el Credo*. —*Tant de bo que no em perdis mai de vista aquest judici i aquesta justícia i... aquest Jutge*⁷. Sóc testimoni de què, en cada jornada, considerava personalment aquesta eventualitat i s'omplia de goig; igualment hauríem d'alegrar-nos tots els qui ens sabem fills de Déu. Per això afegia: *¿No et brilla dins l'ànima el desig que el teu Pare-Déu es posi content quan t'hagi de jutjar?*⁸.

El temps present, l'etapa de la història que ens toca recórrer a cadascun, «és un temps d'espera i de vetlla»⁹, en el qual hem de treballar amb la il·lusió i l'entusiasme dels fills bons per anar implantant a la terra, amb l'ajuda de la gràcia, el regne de Déu que Jesucrist portarà a la perfecció en l'últim dia. Així s'explica en la paràbola dels talents, que el nostre Pare va comentar tantes ocasions¹⁰. El Pontífex Romà ho ha recordat en una de les catequesis amb motiu de l'Any de la fe. **L'espera del retorn del Senyor és el temps de l'acció, (...) el temps de fer rendir els dons de Déu no per a nosaltres mateixos, sinó per a Ell, per a l'Església, per als altres; el temps en el qual cercar sempre que creixi el bé al món. I en particular avui, en aquest període de crisi, és important no tancar-se en un mateix, enterrant el propi talent, les pròpies riqueses espirituals, intel·lectuals, materials, tot el que el Senyor ens ha donat, sinó obrir-se, ser solidaris, estar atents a l'altre**¹¹.

Filles i fills meus, no llencem a l'oblit aquestes recomanacions; maldem perquè altres persones, moltes!, no només les escoltin, sinó que s'esforcin per posar-les en pràctica. En última instància, tot es resumeix en romandre atents, per amor de Déu, a les necessitats dels altres, començant pels més propers -que són al nostre costat per motius familiars, professionals o socials-, tenint molt present que -com va escriure sant Joan de la Creu, i recull el Catecisme-, «a la tarda t'examinaran en l'amor»¹². Així ho manifesta Crist mateix en la impressionant escena del judici final que exposa sant Mateu¹³. Com sabem servir? Posem alegria sobrenatural i humana en aquests detalls, que han de ser quotidians?

El pensament d'aquestes realitats últimes no ha de suposar, repeteixo, un motiu de temors que paralitzin l'ànima, sinó ocasió per anar rectificat el nostre camí terrenal, acomodant-nos a allò que Déu espera de cadascú de nosaltres. Ens ha d'impulsar a **viure millor el present. Déu ens ofereix amb misericòrdia i paciència aquest temps perquè aprenguem cada dia a reconèixer-lo en els pobres i en els menuts; perquè ens emprem en el bé i siguem vigilants en l'oració i en l'amor**¹⁴.

Ens sosté i ens impulsa l'Esperit Sant, que Jesús va enviar al món després de l'ascensió gloriosa al cel. Ho hem considerat amb joia a la recent solemnitat de la Pentecosta, i en confessem l'existència i l'acció a l'Església cada vegada que resem el credo: Crec en l'Esperit Sant, que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill. I juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes¹⁵.

Es tracta d'una veritat inaccessible a la raó humana, revelada per Crist als Apòstols, que palesa la grandesa i la perfecció de Déu. «El Pare per ningú va ser fet, ni creat, ni engendrat. El

⁷ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 745.

⁸ *Ibid.*, n. 746.

⁹ *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 672.

¹⁰ Cf *Mt* 25, 14-30.

¹¹ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 24-IV-2013.

¹² Sant Joan de la Creu, *Avisos i sentències*, 57, *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 1022.

¹³ Cf *Mt* 25, 31-46.

¹⁴ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 24-IV-2013.

¹⁵ *Missal Romà*, Símbol nicenoconstantinopolità.

Fill no va ser fet, ni creat, sinó engendrat pel Pare. L'Esperit Sant no va ser fet, ni creat, ni engendrat, sinó que procedeix del Pare i del Fill»¹⁶. El Catecisme de l'Església catòlica sintetitza aquesta doctrina amb paraules breus: «La unitat divina és trinitària»¹⁷.

L'Esperit Sant és l'Amor de les dues primeres Persones: Amor increat i infinit, Amor consubstancial, Amor etern que procedeix del lliurament mutu del Pare i del Fill: un misteri absolutament sobrenatural que coneixem per revelació de Jesucrist mateix i que ajuda a entendre la grandesa del do d'estimar. Fonamentats en les seves paraules, els Pares de l'Església i altres grans teòlegs guiats pel Magisteri, s'han esforçat per il·lustrar d'alguna manera —sempre en el clarobscur de la fe— la divinitat del Paràclit.

Fonamentats en la manera de conèixer i d'estimar pròpia de les criatures humanes, creades a imatge i semblança de Déu, i pels noms i missions que la Sagrada Escripura atribueix a l'Esperit Sant, hom ha explicat la seva processó del Pare i del Fill com Amor subsistent. Així com Déu Pare, coneixent la seva mateixa Essència, engendra el Fill, així el Pare i el Fill s'estimen en un únic acte d'amor, etern i infinit, que és l'Esperit Sant.

Quin goig i quina pau ens ha de donar la fe de saber-nos assistits en tot moment pel Paràclit diví! No només acompanyats des de fora, com un amic afectuós, sinó com un hoste que habita, amb el Pare i amb el Fill, en la intimitat de la nostra ànima en gràcia. Ell és descans a la feina, refrigeri enmig de la calor, consol en la tristesa¹⁸, com prega l'Església en la seqüència de la Pentecosta. És la *lux beatissima*, la llum benaurada que penetra fins al fons de l'ànima: ens il·lumina perquè coneguem millor Crist, ens enforteix per seguir-lo de prop quan els obstacles i les contradiccions semblen assetjar-nos, ens impulsa a sortir de nosaltres mateixos per preocupar-nos dels altres i portar-los a Déu.

La força i el poder de Déu il·lumina la faç de la terra. L'Esperit Sant continua assistint l'Església de Crist, per tal que sigui —sempre i en tot— un signe aixecat davant les nacions, que anuncia a la humanitat la benvolença i l'amor de Déu (cf. Is 11, 12). Per grans que siguin les nostres limitacions, els homes podem mirar al Cel amb confiança i sentir-nos plens d'alegria: Déu ens estima i ens deslliura dels nostres pecats. La presència i l'acció de l'Esperit Sant en l'Església són la penyora i l'anticipació de la felicitat eterna, d'aquesta alegria i d'aquesta pau que Déu ens depara¹⁹.

Entre les metàfores que l'Escripura utilitza per parlar del Paràclit, una de les més freqüents és la de l'aigua, un element absolutament necessari per a la vida natural: on falta o escasseja, tot esdevé desert, i els éssers vius emmalalteixen o moren. Manifesta una de les grans riqueses que el Creador ha confiat als homes perquè l'administrin bé, en servei de tots. En l'ordre sobrenatural, aquesta font de vida és el Paràclit. En el col·loqui amb la dona samaritana, i després a la festa dels tabernacles, Jesucrist va prometre que, als qui acollissin amb fe la seva paraula, els donaria aigua viva; que posaria, en tots aquells que el cerquessin, una font d'aigua viva que brollaria incessantment de les seves entranyes. Anota sant Joan que es va referir amb això a l'Esperit que havien de rebre els qui creuien en Ell²⁰.

L'Esperit Sant arriba als cristians com deu inesgotable dels tresors divins. Ho hem rebut en el baptisme i en la confirmació; se'ns confereix en el sagrament de la penitència, aplicant de

¹⁶ Símbol Quicumque.

¹⁷ *Catecisme de l'Església catòlica*, n. 254.

¹⁸ *Missal Romà*, solemnitat de la Pentecosta, Seqüència.

¹⁹ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 128.

²⁰ Cf *Jn* 4, 10-13, 7, 37-39.

nou a les ànimes els mèrits infinits de Crist; és enviat a les nostres ànimes i als nostres cossos cada vegada que rebem l'eucaristia i els altres sagraments; actua en la consciència mitjançant les virtuts infuses i els dons... En una paraula, la missió consisteix en fer-nos veritables fills de Déu i en què ens comportem d'acord amb aquesta dignitat. **Ens ensenya a mirar amb els ulls de Crist, a viure la vida com l'ha viscuda Crist, a comprendre la vida com l'ha comprès Crist. I això perquè l'aigua viva que és l'Esperit Sant amara la nostra vida**²¹.

El Paràclit, Senyor i dador de vida, que va parlar pels profetes i unguí Crist perquè ens comunicés les paraules de Déu, continua ara fent sentir la seva veu en l'Església i en la intimitat de les ànimes. Per això, **viure segons l'Esperit Sant és viure de fe, d'esperança, de caritat; deixar que Déu prengui possessió de nosaltres i canviï els nostres cors de soca-rel, per fer-los a la seva mida**²². Agraïm les atencions que ens dispensa com un pare i una mare bons, que això i molt més és per a cada un de nosaltres. L'invocuem freqüentment? Renovem en cada jornada la decisió de mantenir atenta l'ànima a les seves inspiracions? Maldem per seguir-les sense posar resistències?

Per fer realitat aquestes aspiracions, us recomano que feu vostres unes paraules que sant Josepmaria va escriure en els primers anys de l'Obra: ***Vine, oh Sant Esperit!: Il·lumina el meu enteniment, per conèixer els manaments; enforteix-me el cor contra les insídies de l'enemic; inflama la meua voluntat... He sentit la teva veu, i no vull endurir-me i resistir, dient: després..., demà. Nunc cœpi! Ara!, No fos cas que el demà em manqui.***

Oh, Esperit de veritat i de saviesa, Esperit d'entesa i de consell, Esperit de goig i de pau!: Vull allò que vulguis, vull perquè ho vols, vull com vulguis, ho vull quan vulguis...²³.

Demanem-li amb tota confiança per l'Església i pel papa, pels bisbes i sacerdots, per tot el poble cristià. De manera especial, demanem-li per aquesta petita part de l'Església que és l'Opus Dei, pels seus fidels i cooperadors, per totes les persones que s'acosten al nostre apostolat mogudes pel noble desig de servir més i millor Déu i els altres. I quin gran consol se'ns ofereix amb la solemnitat del Cor de Jesús i la memòria del Cor Immaculat de Maria! Anem a aquests refugis de pau, d'amor, d'alegria, de seguretat.

Fa dos dies he tornat d'un viatge a Sud-àfrica, on la tasca de l'Obra va agafant cos. Sabeu que m'agradaria ser en tots els llocs on viuen i treballen les meves filles i els meus fills. Hi vaig amb la pregària, amb el sacrifici, amb l'oferiment de la feina. Uniu-vos a les meves intencions i pregueu per mi, especialment en ocasió del meu aniversari, el proper dia 14, perquè sempre i en tot em mogui l'afany exclusiu de servir Déu, l'Església, les ànimes i tots vosaltres amb la totalitat i alegria amb què va procedir el nostre Pare, amb la fidelitat de l'estimadíssim Mons. Álvaro i de quants ens han precedit a la casa del Cel.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2013

© Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis Dei

²¹ Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 8-V-2013.

²² Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 134.

²³ Sant Josepmaria, *Apunt manuscrit*, abril de 1934.